

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/100/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818201114
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7818201114.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobkyne I. T., L.. XX.X.XXXX, O. XXX, zast. JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, Bratislava, Zámocká 26, proti žalovaným 1) Poštová banka, a.s., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zast. Advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471 a 2) BENCONT COLLECTION, a.s., Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., Bratislava-Ružinov, Martinčekova 13, IČO: 50 361 368, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku 11Csp/38/2018-132 z 2.11.2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni vo vzťahu k žalovanému v 2. rade priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalobu voči žalovanému 1/ zamietla, II. žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1 490,30 eur, III. žalovanému 1/ priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, IV. žalobkyni priznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, V. žalovaný 2/ je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 89 eur. 2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila, že žalovaný 2/ vzniesol námietku nedostatku právomoci súdu tento spor prejednávať, pričom poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Galanta z 12.12.2017 sp. zn. 26Csp/218/2017 a ako sa k žalobe vyjadril žalovaný 1/, že došlo k postúpeniu pohľadávky v roku 2012, z čoho vyplýva jediný záver, a to je premlčanie akýchkoľvek finančných nárokov žalobkyne voči žalovanému 1/ a tvrdil absenciu pasívnej vecnej legitímácie, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v konaní pod sp.zn. 10Co/304/2016, v obdobnom prípade, keď potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V, ktorý zamietol žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, z dôvodu postúpenia pohľadávky Poštovej banky na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENT LIMITED. Ďalej súd uviedol, aké dokazovanie vykonal a zistil skutkový stav, že žalobkyňa uzavrela 19.5.2008 so žalovaným 1/ Poštovou bankou, a.s. zmluvu o úvere, v zmysle ktorej žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 1.659,70 eur s výškou mesačnej splátky 50,42 eur, s počtom splátok 60, dohodnutými úrokmi 24 %, s RPMN banky 26,82 %, celková výška nákladov v zmluve je uvedená vo výške 1 205,79 eur, s konečnou splatnosťou 13.5.2013, s dátumom prvej platby 13.6.2008. Citoval znenie § 53 ods.1,4,5 O. z., § 4 ods.1,2,3,4 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, § 451 ods.1,2 O. z. a v prvom rade riešil námietku žalovaného 2/ týkajúcu sa nedostatku právomoci súdu prejednať tento spor a prekážku res iudicata, o existencii rozhodcovského rozsudku, ktorý mal túto prekážku založiť a poukázal na to, že už v minulosti v právnej veci žalovaného Pohotovosť, Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 21Co/25/2012 z 18.6.2013 konštatoval, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie,

založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci (porov. „Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci“, uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31.5.2012, č. k. 10CoE/308/2011-39). Predmetný rozsudok bol podrobený kontrole ústavnosti a Ústavný súd Slovenskej republiky tento záver neoznačil za ústavne nekonformný a pritom išlo o zásadnú právnu otázku s dopadom na výsledok súdneho sporu (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 25/2014 z 22.1.2014). Tento záver bol prijatý i NS SR v uznesení sp. zn. 3Cdo 122/2011 z 9.2.2012 a tiež uznesením NS SR sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo 16.1.2013, z ktorých citoval. Žalovaní 1/, 2/ nijakým spôsobom nepreukázali, že so žalobkyňou žalovaný 1/ uzavreli platnú rozhodcovskú doložku (zmluvu), ktorá by tak zakladala právomoc rozhodcovského súdu na rozhodovanie prípadných sporov medzi žalobkyňou a žalovaným 1/. Z uvedeného dôvodu rozhodcovský súd konal bez toho, aby mal právomoc, čo spôsobuje, že vydaný rozhodcovský rozsudok trpí nespôsobilosťou založiť prekážku res iudicata. Tomuto svedčí i rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 13CoE/70/2014, na ktoré súd v ďalšom v celom rozsahu poukázal. V druhom rade riešil otázku pasívnej legitímácie na strane žalovaného 1/, kde zistil, že žalovaný 1/ nie je pasívne legitimovaný v danom konaní, keďže došlo k postúpeniu pohľadávky titulom zmluvy o úvere zo 19.5.2008 zo žalovaného 1/ Poštovej banky a.s. na základe zmlúv o postúpení pohľadávok až na žalovaného 2/, pričom postúpenie pohľadávky bolo možné v zmysle § 4 ods.5 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Pohľadávka pôvodného veriteľa bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok z 18.12.2012 na spoločnosť BOSSNUTINVESTMENTS LIMITED, následne pohľadávka bola postúpená na spoločnosť PRO CIVITAS, s.r.o., kde spoločnosť PRO CIVITAS, s.r.o. sa zlúčila so žalovaným 2/ a je teda daná pasívna legitímácia žalovaného 2/ v danom konaní, keďže naňho prešli práva a povinnosti veriteľa zo zmluvy o úvere, ktorá je predmetom konania v súvislosti s bezdôvodným obohatením, preto žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. K zákonným náležitostiam zmluvy o úvere konštatoval, že zmluva o úvere z 19.5.2008 uzavretá medzi žalobkyňou a Poštovou bankou, a.s. formálne obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle § 4 ods.2 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, avšak v skutočnosti nie sú tieto údaje v zmluve uvedené platne v súlade so skutočnosťou vychádzajúc z podmienok dohodnutých v zmluve o úvere. Tak, ako to namietala samotná žalobkyňa, v zmluve o úvere nie sú vôbec správne uvedené celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, keďže vychádzajú len zo základných údajov v zmluve o úvere pri počte splátok 60, výške splátky 50,42 eur zaplatí celkovo žalobkyňa 3 025,20 eur, kde po odpočítaní poskytnutej sumy úveru, kde v skutočnosti bola poukázaná suma žalobkyne 1 659,70 eur, predstavujú skutočné náklady spotrebiteľa - žalobkyne titulom úveru 1 365,50 eur, pričom v zmluve o úvere sú uvedené celkové náklady 1 205,79 eur. Takto v zmluve sú uvedené nižšie náklady, pričom v skutočnosti spotrebiteľ zaplatí oveľa vyššie celkové náklady, a teda následne vychádzajúc z nesprávne uvedených celkových nákladov je následne nesprávne uvedený údaj o RPMN, keďže tieto údaje priamo závisia od celkových nákladov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť titulom poskytnutého úveru a následne tiež nemôže byť správne uvedený údaj o výške úrokov. Všetky tieto údaje sú uvedené v neprospech spotrebiteľa, uvedené sú v nižšej výške, ako je skutočnosť, čo na jednej strane možno charakterizovať ako nekalú obchodnú praktiku právneho predchodcu žalovaného 2/ a na druhej strane možno uzavrieť, že požadované náležitosti zmluvy v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré sú uvedené vyššie, nie sú platne v zmluve uvedené, a teda zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje platné náležitosti v zmysle § 4 ods.2 písm. h), j), k) zák. č. 258/2001 Z.z., čoho dôsledkom je následok v zmysle § 4 ods.3 cit. zákona, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. K výpočtu RPMN uviedol, žalovaný 2/ predložil výpočet RPMN, ktorý podľa neho je v zmluve o úvere uvedený v správnej výške 26,82 %, avšak pri bližšom oboznámení sa so spôsobom výpočtu RPMN, tento výpočet vychádzal z mesačnej splátky vo výške 1 440,- Sk, avšak v zmluve o úvere bola dohodnutá mesačná splátka 1 519,- Sk (50,42 eur), čo spôsobuje to, že údaj o RPMN uvedený v zmluve nie je správny a RPMN v skutočnosti je vo vyššej výške. Pokiaľ ide o ďalšiu namietanú náležitosť žalobkyňou, ktorú namietala, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť, a to uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov s uvedením poradia, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, poukázal v prvom rade na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora v konaní C-42/2015 vo veci Home Credit, a.s. proti Kláre Bíróovej pri výklade smernice 2008/48, v zmysle ktorého výkladu zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Z toho teda vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje zákonnú náležitosť s uvedením počtu splátok, s uvedením konkrétnej výšky splátky istiny, úrokov a poplatkov a táto zákonná náležitosť je splnená, kde súd ešte poukazuje pri oboch namietaných náležitostiach na nové znenie zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení zák. č. 279/2017 Z.z., kde s účinnosťou od 1.5.2018

už zákon nebude vyžadovať určenie termínu konečnej splatnosti úveru a pri náležitosti v zmysle § 9 ods.2 písm. k) bude potrebné uviesť len výšku, počet, frekvenciu splátok a ich prípadné poradie, v akom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s poukazom na písm. i) citovaného ust. v znení zák. č. 279/2017 Z.z. Takto teda nová právna úprava reaguje na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora vo veci Bíróová. V tejto súvislosti ešte poukázal aj na právne závery rozhodnutí NS SR v konaniach 3Cdo/146/2017 a 3Cdo/56/2018, kde NS uzavrel, že zmluva o úvere nemusí obsahovať rozpis pri každej jednej splátke, čo táto splátka obsahuje. S poukazom na vyššie uvedené závery, keďže je možné považovať úver poskytnutý právnym predchodcom žalovaného 2/ žalobkyni za bezúročný a bez poplatkov, bola povinnosť žalobkyne titulom zmluvy o úvere uhradiť len čistý úver, t.j. len vrátiť poskytnutú sumu finančných prostriedkov vo výške 1 659,70 eur. Podľa predložených dokladov žalobkyne, ktorých výšku platieb žalobkyne žalovaní nespochybňovali, žalobkyňa celkovo uhradila 3 150,- eur, a teda uhradila viac finančných prostriedkov, ako dostala v celkovej výške 1 490,30 eur, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného 2/ na úkor žalobkyne, keďže ide o plnenie, ktoré obdržal žalovaný 2/ bez právneho dôvodu a toto bezdôvodné obohatenie je žalovaný 2/ povinný vydať v zmysle § 451 O. z.. Pokiaľ ide o ostatné námietky strán, ktoré vzniesli v rámci konania, súd sa k týmto ďalším námietkam nevyjadruje, keďže súd musí odôvodniť len podstatné skutočnosti pre posúdenie vecí, súd nemusí odpovedať na každú námietku strany s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR č. I ÚS 46/2005, II ÚS 78/2005, I ÚS 241/2007. Výrok o náhrade trov konania sa je v súlade s § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods.1,2 CSP a náhrada trov konania bola žalovanému 1/ priznaná vo výške 100 % podľa pomeru úspechu vo veci, nakoľko voči nemu žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 2/, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Keďže žalobkyňa je oslobodená od zaplatenia súdneho poplatku v zmysle § 4 ods.2 písm. ú) Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení noviel a súd jej žalobe vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 490,30 eur vyhovel, je povinný zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku žalovaný 2/ v zmysle § 2 ods. 2 citovaného zákona. Súdny poplatok predstavuje 6 % z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia s poukazom na položku 1a) sadzovníka Zákona o súdnych poplatkoch.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním (prijaté elektronicky súdom 20.11.2018) žalovaný v 2. rade vo výroku, ktorým súd rozhodol, že je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1 490,30 eur podľa II. výroku, IV. výroku, ktorým žalobkyni priznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania vo výške 100% a V. výroku, ktorým bol žalovaný 2/ zaviazaný zaplatiť súdny poplatok vo výške 89 eur. V bode II. uviedol, že pokiaľ sa týka celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť žalobca uvádza, že celkovú čiastku úveru (celkovú výšku nákladov) tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, pričom o tejto skutočnosti bol „žalovaný“ oboznámený v samotnej zmluve v časti 3. Podotkol, že údaj o výške poskytnutého úveru ako aj celkovej výške nákladov zmluva o úvere obsahuje, pričom takýto výklad súdu je, podľa právneho názoru „žalobcu“, šikanóznym uplatňovaním práva a prílišným formalizmom. „Žalobca“ v tomto poukázal na Rozsudok SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 9.11.2016, sp. zn. C- 42/15, týkajúci sa výkladu článku 1, článku 3 písm. m), článku 10 ods. 1 a 2, článku 22 ods. 1 a článku 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66), podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s., a Klárou Bíróovou vo veci návrhu na zaplatenie zostávajúcich dlžných súm z úveru, ktorý jej táto spoločnosť poskytla a s ktorého splácaním je v omeškaní (z ktorého citoval). Na základe uvedeného je zrejmé, že samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nakoľko celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná banálnym matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva obsahuje. Zároveň bol „žalovaný“ na uvedenú skutočnosť upozornený priamo v zmluve o úvere pod dojednanými parametrami úveru, čo je zároveň v rozpore s eurokonformným výkladom zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017). Pokiaľ sa týka predpokladov pre výpočet RPMN, s uvedeným výkladom súdu nemožno súhlasiť. Dal do pozornosti skutočnosť, že všetky údaje, ktoré boli potrebné pre výpočet RPMN podľa platnej legislatívy, boli v zmluve o úvere obsiahnuté. V tomto sa javí odôvodnenie súdu za nepreskúmateľné, nakoľko súd len stroho uvádza, že údaje v zmluve o úvere chýbajú, avšak bez bližšej špecifikácie, o aké údaje sa má jednať. V tejto súvislosti dal do pozornosti skutočnosť, že zmluva o úvere obsahuje jednak výšku úveru, úrokovú sadzbu, dátum prvej splátky ako aj dátum konečnej splatnosti,

ako aj počet mesačných splátok. Z uvedeného preto nie je zrejmé, ktoré údaje, podľa názoru súdu, neboli uvedené. Rovnako tak „žalobca“ nesúhlasí s tvrdením súdu týkajúcim sa skutočností, že v zmluve o úvere je uvedený nesprávny údaj o celkovej výške nákladov a výška RPMN je vypočítaná nesprávne. S uvedeným tvrdením súdu sa však „žalobca“ v žiadnom prípade nemôže stotožniť. Nie je vôbec jasné, na základe akých skutočností súd tvrdí, že údaj o celkovej výške nákladov a RPMN je nesprávny. „Žalobca“ súdu zaslal listinu s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzorec výpočtu RPMN „žalobcovi“, resp. jeho právnenému predchodcovi, do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. V predmetnom výpočte je vidieť, že 72. splátka úveru bola len vo výške 45,57 eur. Súd si jednoduchým vynásobením určil celkovú výšku nákladov tak, že vynásobil počet mesačných splátok uvedených na úverovej zmluve kráť výška mesačnej splátky. Uvedený prepočet však nie je v žiadnom prípade správny. Súd však neprepočítaval celkovú výšku nákladov na základe rozpisu splátok, resp. kalkulačky na výpočet RPMN, ktorý bol súdu zaslaný, pričom ak by tak bol býval spravil, tak by mu vyšla presná suma, nakoľko posledná splátka je v nižšej sume, ako bola mesačná splátka úveru. „Žalobca“ (banka) pred poslednou celou splátkou zaslala „žalovanému“ (dlžníkovi) informáciu o výške poslednej splátky, čiže ak posledná splátka je výške 45,57 eur, tak „žalobca“ (banka) zašle pred jej splatnosťou „žalovanému“ (dlžníkovi) list, ktorým mu oznámi túto poníženú splátku a zároveň mu oznámi, že sa jedná o poslednú splátku. Uvedené je práve z dôvodu, že bankový systém je nastavený na dobu splácania v rokoch, pričom samotný „žalovaný“ si v žiadosti (okrem iného) má možnosť zvoliť výšku úveru ako aj dobu splácania úveru v rokoch (časť 2 zmluvy) a z dôvodu, že výška mesačnej splátky (bez poistenia) je zaokrúhľovaná na celé eurá. V zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého znenie citoval. Na základe uvedeného je zrejmé, že v danom prípade išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby, pričom do celkových nákladov úveru sa s poukazom na § 2 písm. g) zák. o spotrebiteľských úveroch nezapočítavajú poplatky za nepovinné poistenie k úveru, tzn., že ak na získanie úveru nebolo poistenie povinné, poplatok za poistenie nemá byť započítaný do celkových nákladov spojených s úverom. Do celkových nákladov sa poplatok za poistenie úveru započíta, len ak je poistenie povinné na získanie úveru, resp. na získanie za ponúkaných podmienok. V prípade zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným nebol poplatok za poistenie zarátaný do celkových nákladov, nakoľko žalovaný uzavrel zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby poistenia úveru, pričom táto nebola podmienkou na získanie úveru alebo získanie za ponúkaných podmienok. Dodal, že „žalovaný“ si sám vybral v zmluve o úvere možnosť platby v hotovosti. Nakoľko „žalovaný“ si vybral splácanie úveru v hotovosti, predmetný poplatok vo výške 0,76 eur predstavuje poplatok za každú takúto realizovanú platbu. Poplatok za platbu v hotovosti je uvedený v kalkulačnej pre výpočet RPMN ako poplatok za vedenie účtu, pričom podotkol, že sa jedná o interný dokument (kalkulačku) banky, v rámci ktorej sa do kolónky nazvanej ako „Poplatok za vedenie úv. účtu“ uvádzajú všetky ostatné poplatky, ktoré majú vplyv na výpočet RPMN, medzi iným aj poplatok za platbu v hotovosti vo výške 0,76 eur. Z dôvodu právnej istoty týmto súdu dal do pozornosti skutočnosť, že banka neúčtovala „žalovanému“ žiaden poplatok za vedenie úverového účtu. Na základe uvedeného je zrejmé, že celkové náklady na úver boli vo výške 3 213,16 eur ($47 \times 66,76 + 45,57 = 3\ 213,16 - 2\ 000 = 1\ 213,16$ Eur), nie 3 468,96 eur, ako si to nesprávne ustálil súd. Rozdiel manuálne vypočítanej sumy oproti sume uvedenej v zmluve o úvere vzniká zaokrúhľovaním jednotlivých súm BIS-om. Na základe uvedeného je zrejmé, že celková výška nákladov a RPMN bola vypočítaná správne, a preto súd nesprávne rozhodol, keď zmluvu o úvere z vyššie uvedeného dôvodu posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov. III. Rovnako „žalobca“ poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30.11.2017, sp. zn. 16Co/208/2017, v ktorého citoval z bodov 16., 17. a 19. IV. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia žiadal, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Rožňava z 2.11.2018, č. k. 11Csp/38/2018, zrušil a vec vrátil súdu „prvého stupňa“ na ďalšie konanie alternatívne žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žaloba sa zamietá v celom rozsahu a žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia.

4. Žalovaný v 2. rade doplnil odvolanie, ktoré doručil súdu 23.11.2018, pričom lehota na podanie odvolania uplynula 20.11.2018 (č.l. 157-163), kde v II. poukázal na rozhodnutie NS ČR z 28.3.2000, sp. zn. 32 Cdo 1811/99, rozhodnutie z 18.6.2003, sp. zn. 35 Odo 619/2002 a rozhodnutie z 27.8.2003, sp. zn. 29 Odo 813/2001. V záujme vytvárania a zachovávaní právnej istoty v právnych vzťahoch je z hľadiska aplikačnej praxe nevyhnutné, aby na nastolenú právnu otázku existovala len jedna „správna“ odpoveď, ku ktorej možno v tomto prípade dospieť len primeraným použitím výkladových metód, pretože právny jazyk, spôsobom ako ho v príslušných ustanoveniach Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka vyjadril zákonodarca, nám nedáva jednoznačnú odpoveď na spornú otázku a poukázal na otázku premlčania. Ďalej poukázal na to, že „žalobca“ nemal možnosť sa procesne v konaní brániť,

keď súd svojím postupom znemožnil účasť „žalobcu“ na konaní a bez toho, aby „žalobcu“ oboznámil o výsledku posúdenia prejudiciálnej otázky o možnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, žalobu „žalobcu“ o zaplatenie peňažnej sumy „zamietol“. Ďalej namietol, že súd svojím procesným postupom: Ad.1 nevyzval „žalobcu“ na vyjadrenie sa k otázke určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti a nepostupoval podľa § 129 CSP. Je toho názoru, že ak mal súd za to, že v prejednávanej veci je spornou aj otázka neuviedenia náležitostí v zmysle § 11 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa názoru „žalobcu“ mal súd postupovať v zmysle § 129 CSP. Súd môže podávateľa vyzvať aj na odstránenie takej vady podania vo veci samej, ktorá nebráni pokračovaniu v konaní, ak je to účelné pre ďalší priebeh konania. Ad. 2 Súd nevyzval „žalobcu“ ani podľa §157 CSP. Súd mohol za účelom rýchleho a hospodárneho konania vyzvať „žalobcu“, aby sa vyjadril k predbežnému právnomu posúdeniu veci o vyhlásení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, ktoré viedlo k zamietnutiu žaloby ako celku. Ad. 3 Súd nevytýčil termín predbežného pojednania sporu podľa §168 CSP. Súd mohol vo veci vytýčiť termín predbežného pojednania sporu podľa § 168 CSP, ktorého účelom je zabrániť i inštitútu tzv. prevapivých rozsudkov, akým napadnuté rozhodnutie nesporne je. Ad. 4 Súd nevytýčil termín pojednávania podľa § 177 ods.1 CSP. V neposlednom rade mohol súd vo veci vytýčiť pojednávanie, čo tiež neučinil. Súd týmto svojím postupom absolútne odňal „žalobcovi“ možnosť konať pred súdom a vôbec poznať právne posúdenie veci, s ktorým sa oboznámil až na základe doručeného prevapivého rozsudku vo veci samej. Má za to, že takýto postup súdu nie je v súlade so zásadami účelnosti a hospodárnosti konania a nastáva situácia, kedy jedinou možnosťou procesnej obrany „žalobcu“ je právo podať odvolanie, čím sa de facto prenáša úloha súdu prvej inštancie na súd druhej inštancie, čo nie je žiaduce. Pokiaľ sa týka celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť „žalobca“ uvádza, že celkovú čiastku úveru (celkovú výšku nákladov) tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, pričom o tejto skutočnosti bol „žalovaný“ oboznámený v samotnej zmluve v časti 3. Podotkol, že údaj o výške poskytnutého úveru ako aj celkovej výške nákladov zmluva o úvere obsahuje, pričom takýto výklad súdu je, podľa právneho názoru „žalobcu“, šikanóznym uplatňovaním práva a prílišným formalizmom. Poukázal na Rozsudok SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 9.11.2016, sp. zn. C-42/15, týkajúci sa výkladu článku 1, článku 3 písm. m), článku 10 ods.1,2, článku 22 ods.1 a článku 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66), podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s., a Klárou Bíróovou vo veci návrhu na zaplatenie zostávajúcich dlžných súm z úveru, ktorý jej táto spoločnosť poskytla a s ktorého splácaním je v omeškani, z ktorého citoval. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nakoľko celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná banálnym matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva obsahuje. Zároveň bol „žalovaný“ na uvedenú skutočnosť upozornený priamo v zmluve o úvere pod dojednanými parametrami úveru, čo je zároveň v rozpore s eurokonformným výkladom zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017). Opakovane poukázal na svoje stanovisko týkajúce sa výpočtu RPMN a nesúhlas s tvrdením súdu týkajúcim sa skutočnosti, že v zmluve o úvere je uvedený nesprávny údaj o celkovej výške nákladov a výška RPMN je vypočítaná nesprávne a na dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby. Do celkových nákladov sa poplatok za poistenie úveru započíta, len ak je poistenie povinné na získanie úveru, resp. na získanie za ponúkaných podmienok. V prípade zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným nebol poplatok za poistenie zarátaný do celkových nákladov, nakoľko žalovaný uzavrel zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby poistenia úveru, pričom táto nebola podmienkou na získanie úveru alebo získanie za ponúkaných podmienok. Dodal, že „žalovaný“ si sám vybral v zmluve o úvere možnosť platby v hotovosti. Nakoľko žalovaný si vybral splácanie úveru v hotovosti, predmetný poplatok vo výške 0,76 eur predstavuje poplatok za každú takúto realizovanú platbu. Poplatok za platbu v hotovosti je uvedený v kalkulačnej pre výpočet RPMN ako poplatok za vedenie účtu, pričom podotkol, že sa jedná o interný dokument (kalkulačku) banky, v rámci ktorej sa do kolónky nazvanej ako „Poplatok za vedenie úv. účtu“ uvádzajú všetky ostatné poplatky, ktoré majú vplyv na výpočet RPMN, medzi iným aj poplatok za platbu v hotovosti vo výške 0,76 eur. Z dôvodu právnej istoty týmto súdu dávame do pozornosti skutočnosť, že banka neúčtovala žalovanému žiaden poplatok za vedenie úverového účtu a opakovane uviedol výpočet celkových nákladov za úver. III. V prvom rade považuje „žalobca“ za nevyhnutné poukázať na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016, vo

veci C-42/15 v zmysle ktorého Súdny dvor dospel k záveru, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Ďalej poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Prešov z 22.2.2016, sp. zn. 9C/404/2015. Na základe vyššie uvedeného má „žalobca“ za to, že súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že zmluva o úvere priamo nemusí takýto údaj obsahovať, ale postačí, ak sa táto informácia na základe zmluvy o úvere dá identifikovať, či v danom prípade zmluva o úvere spĺňa. Poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30.11.2017, sp. zn. 16Co/208/2017, na uznesenie NS SR z 22.2.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, z ktorých citoval. Podľa právneho názoru „žalobcu“ je predmetné rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. Základom odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú tie tvrdenia, ktorými súd podopiera svoj záver. Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia sú požiadavky na argumentáciu v odôvodnení, pričom ide o také pravidlá argumentácie, ktoré musia byť dodržané v každom súdnom rozhodnutí. Má za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva „žalobcu“ vychádzajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných práv jednotlivca, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky. Ide najmä o právo jednotlivca na prístup k nezávislému a nestrannému súdu, a to za takých podmienok, aby zo strany súdu nedochádzalo k bezdôvodnému znevýhodňovaniu jednej zo strán konania, teda na nediskriminačný prístup k súdu, a to tak, aby bola zachovaná rovnosť strán. Má za to, že v konaní na súde „prvého stupňa“ došlo k porušeniu práva strany konania na spravodlivý súdny proces. Zdôraznil, že garancia spravodlivého súdneho procesu musí byť naplnená v každom konaní a citoval z rozhodnutí NS SR a ÚS SR. IV. Ďalej poukázal a citoval z judikatúry NS ČR, sp. zn. 23Cdo/1201/2009 a uviedol, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému znevýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. V nadväznosti na vyššie uvedené má za to, že v tomto prípade ide, pod zámienkou narovnávania prirodzených nerovností medzi účastníkmi občianskoprávných vzťahov, prostredníctvom zákona alebo dokonca prostredníctvom judikatúry ESD dochádza k narušeniu princípu rovnosti strán konania, a legitimita takýchto legislatívnych „úsluh“ slabším zmluvným stranám sa odvodzuje od predpokladu, že sú na trhu znevýhodnení silnejším ekonomickým postavením ich spolu kontrahenta, t.j. dodávateľa. Súdny sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Žalobca uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. V tejto súvislosti poukázal aj na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, I. C. L., z ktorého tiež citoval. V. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia žiadal, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Rožňava z 2.11.2018, č. k. Csp/38/2018, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alternatívne žiadame, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Žalobkyňa k odvolaniu žalovaného v 2. rade (č. l. 180), žalovaný v 2. rade svoje odvolanie, doručené súdu 21.11.2018 riadne neodôvodnil, neuviedol odvolacie dôvody, tak ako si to vyžaduje § 365 CSP. Odvolateľ vo svojom odvolaní, opakovane, tak ako počas súdneho procesu na súde prvej inštancie poukazuje na rozhodnutia Súdneho dvora a rozhodnutia vnútroštátnych súdov v obdobných veciach, ako aj na výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Ona však naďalej poukazuje na to, že právo Európskej únie de iure neustanovuje všeobecnú záväznosť rozhodnutí súdov únie a navyše predmetné súdne rozhodnutie právo únie neporušilo, pretože žiadnom prípade nie je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Uviedla, že nesúhlasí s právnym názorom žalovaného ad 2/ uvedeným v odôvodnení odvolania a udáva, že svoj žalobný nárok považuje za dôvodný. Zároveň sa plne stotožňuje s právnym názorom súdu a má za to, že súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie a správne právne vec posúdil. Písomnosti doručené súdu v danej veci, a to samotná žaloba, doručená súdu 18.4.2018 a následne vyjadrenie k vyjadreniu žalovaných v 1. a v 2. rade, doručené súdu 25.5.2018 obsahujú všetky relevantné skutočnosti týkajúce sa merita veci, preto v plnom rozsahu poukazuje na obsah doterajších písomných podaní a na obsah ústneho vyjadrenia právnej zástupkyne na pojednávaní vo veci 5.10.2018, ktoré považuje za dostačujúce. Má za to, že súd rozhodol správne a zákonne. Je predsa nemysliteľné, aby fyzická osoba - spotrebiteľ (žalobkyňa) pri

výške poskytnutého úveru 1 659,71 € po zaplatení sumy 3 150,-€ právneho predchodcovi žalovaného v 2. rade mala ešte zaplatiť žalovanému v 2. rade sumu 1 621,71 €, t.j. zaplatiť spolu sumu 4 771,71 € pri výške skutočne poskytnutého úveru 1 659,71 €. Má za to, že práve na takéto prípady sa vzťahuje zákon o ochrane spotrebiteľa a v prípade absencie náležitostí zmluvy v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch s poukazom aj na nekalú obchodnú prax právneho predchodcu žalovaného v 2. rade je jednoznačný právny záver, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. S poukazom na doterajšie písomné a ústne podania vo veci samej navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil a priznal žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

6. Žalovaný v 1. rade (č.l. 190-191) uviedol, že sa stotožňuje s názormi uvedenými v odvolaní. Má za to, že predmetné uvedenie sumy, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nie je zavádzajúce, je presné a opakovane uvedené v zmluvnej dokumentácii tak, aby bol spotrebiteľ dostatočne informovaný o tom, aká bude jeho celková čiastka, ktorú nakoniec zaplatí. Priemerný spotrebiteľ aj s priemerným vzdelaním si totiž vie spočítať predmetné dva údaje, a to výšku úveru a celkovú výšku nákladov. Tieto údaje sú v Zmluve o úvere uvedené bez akýchkoľvek pochybností, dokonca sú zvýraznené. Dikcia zákona pritom nehovorí o tom, že celkovou čiastkou, ktorú má spotrebiteľ uhradiť, je násobok počtu splátok s ich výškou, ale podľa § 2 písm. h) zák. č. 129/2010 Z. z. celkovou čiastkou sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Zákon taktiež celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom nedefinuje ako násobok počtu splátok a výšky splátok. Celkové náklady spojené s úverom podľa § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere boli definované ako všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Pri skúmaní správnosti výšky celkovej čiastky úveru tak je podľa názoru žalovaného 1/ potrebné skúmať, čo je obsahom celkových nákladov spojených s úverom. Obsah celkových nákladov spojených s úverom je pritom definovaný priamo zákonom a vyplýva zo Zmluvy o úvere. Žalovanému interný výpočtový systém neumožňoval mesačné splátky určiť formou desiatinných miest, preto ich zaokrúhlil na celé koruny smerom nahor, z čoho dôvodu výška posledných splátok bola nižšia, ako splátok predchádzajúcich. Preto celková čiastka úveru je nižšia, ako násobok splátky a počtu splátok.

3) Záver - žalovaný 1/ sa plne stotožňuje so záverom súdu, ktorým v zmysle nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalobu voči žalovanému 1/ zamietol a s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia a trov konania. Na základe uvedeného tak žalovaný 1/ žiada, aby súd výroky rozsudku I. a III. potvrdil ako vecne správne a citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004. Uviedol, že žalobca v čase podania žaloby preukázateľne vedel o postúpení pohľadávky. V zmysle uvedeného tak sú závery súdu voči žalovanému 1/ správne po vecnej ako aj po právnej stránke a požiadal, aby mu súd priznal náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení (č. l. 213) naďalej zotrvala na svojich doterajších tvrdeniach pred súdom prvej inštancie, naďalej v plnom rozsahu zotrvala na obsahu žalobného návrhu, doručeného súdu 18.4.2018 a na obsahu písomného vyjadrenia, doručeného súdu 25.5.2018 a 11.1.2019, ako aj na obsahu ústnych vyjadrení na pojednávaní 5.10.2018, tak ako to uviedla v predchádzajúcom vyjadrení a k veci samej viacej už nemá čo dodať. Plne sa stotožňuje s právnym názorom súdu a má za to, že súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie a správne právne vec posúdil a rozhodnutie odôvodnil. S poukazom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil a priznal jej právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

8. Rozsudok vo výrokoch I. a III., nebol odvolaním napadnutý a tieto výroky nadobudli právoplatnosť (§ 367 ods. 1,3 CSP), preto neboli v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

9. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP a rozsudok vo výrokoch II., IV. a V. ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

10. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v 2. rade podal včas odvolanie 20.11.2018. Z jeho obsahu je zrejmé, že toto obsahovalo vady, ktoré žalovaný v 2. sám odstránil podaním z 23.11.2018. V tomto podaní žalovaný v 2. rade uvádza aj nové odvolacie dôvody, ktoré nemožno považovať za odstránenie väd odvolania z 21.11.2018 a na tieto odvolací súd neprihliadal, keďže dôvodmi odvolania sú len tie, ktoré žalovaný v 2. rade uviedol len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP, podľa

ktorého odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania).

11. Odvolací súd taktiež musí poukázať na to, že žalovaný v 2. rade v celom odvolaní, ale aj jeho doplnení sa označuje v procesnom postavení žalobcu a dokonca uvádza, že jeho žaloba bola zamietnutá a miestami navodzuje dojem, že odvolanie sa netýka prejednávanej prípadne, akoby bolo podané odvolanie v dvoch rôznych veciach.

12. Z obsahu podaného odvolania vyplynul odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), ktorý sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

14. Žalovaný v 2 rade namieta, že údaj o výške poskytnutého úveru ako aj celkovej výške nákladov zmluva o úvere obsahuje, nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nakoľko celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná banálnym matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva obsahuje.

15. Táto námietka žalovaného v 2. rade je absolútne nedôvodná, lebo dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere nie je skutočnosť, že zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú žalobkyňa mala zaplatiť, ale že táto výška je nesprávne určená, tak ako to súd detailne špecifikoval a odvolací súd len zdôrazňuje, že podľa zmluvy mala žalobkyňa zaplatiť $50\,000 + 36\,325,62 = 86\,325,62$ Sk, ale pri mesačných splátkach $1519 \times 60 = 91\,140$ Sk a v nadväznosti na uvedené je nesprávne vypočítané aj RPMN, kde vstupný údaj bol 1 440 Sk mesačne, pričom žalobkyňa platila 1 519 Sk mesačne (bod 18, 19, 21). Možno považovať za nesprávne a v rozpore s poctivou obchodnou praktikou konanie právneho predchodcu žalovaného, keď do zmluvy uviedol 60 mes. splátok vo výške 1 519 Sk a v rozpise splátok (nikým nepodpísaným) uviedol 59 mes. splátok vo výške 1 440 Sk a 60 splátku vo výške 1 365,62 Sk. Takéto dojednanie je nejasné, nezrozumiteľné a máťuce.

16. K námietke žalovaného týkajúcej sa dobrovoľného poistenia úveru odvolací súd uvádza, že z úverovej zmluvy vôbec nevyplýva, aby išlo o dobrovoľné poistenie, keďže v zmluve možnosť nepoistiť schopnosť splácať úver vôbec nie je. Žalobca mala možnosť vybrať si medzi základným a rozšíreným poistením. Išlo o povinné poistenie dojednané v zmluve a výška poistného musela byť zahrnutá do nákladov spojených s úverom.

17. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal

správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

18.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu. Naopak žalovaný v 2. rade použil nesprávny právny predpis, keď na právny vzťah aplikoval ust. zák. č. 129/2010 Z. z., pričom právny vzťah vznikol pred platnosťou a účinnosťou tohto zákona, preto bolo potrebné aplikovať (ako správne použil súd prvej inštancie) zák. č. 258/2001 Z. z.

19.Žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

20.Odvolaním boli napadnuté aj závislé výroky (IV. a V.), ale s prihliadnutím na potvrdenie rozhodnutia v merite veci, sú správne aj výroky o trovách konania a povinnosti zaplatiť súdny poplatok.

20.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalovaný v 2. rade nebol v odvolacom konaní úspešný, preto náhrada jeho trov bola priznaná žalobkyni v plnom rozsahu.

23.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba,

ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.